

περὶ αὐτῆ τοιαυτοτρόπως, ὡραίαν γυναικα ἔχων ἄτος, μετα τὴν ἀνάληψιν
 τὴν τῆ Σωτῆρος, πρὸς τῶν Ἀποστόλων οὐκ εὐδοκίᾳ ζηλοτυπίαν, εἰς μέσον
 ἀγαγὼν γῆμαι τῷ βαλομένῳ ἐπέτρεψεν, ἀκόλουθον γὰρ εἶναι φασὶ τὴν
 πράξιν ταύτην, ἐκείνη τῇ φωνῇ, τῇ, ὅτι παραχρᾶσαι δεῖ τῇ σαρκί· ἡ δὲ
 κατακολαδήσαντες τῷ γεγενημένῳ τῷ τε εἰρημένῳ ἀπλῶς, ἡ ἀβασανί-
 σως, ἀναίδη ἐκπορεύεσθιν οἱ τὴν αἵρεσιν αὐτῆ μετιόντες (α) ὄρα τὸν Εὐ-
 σέβιον (β), τὸν Θεοδώριον (γ), τὸν Νικηφόρον (δ) τὸν Αὐγουστῖνον (ε),
 ἡ Ναύκληρον (ζ).

Αἵρεσις Νι-
 κολαϊτῶν.

§. 8. Τὰ κεφάλαια τῆς αἵρέσεως τῶν Νικολαϊτῶν εἰσὶ ταῦτα. Α'. Ἐξῆ
 ἀπὸ τὸν ἕνα Θεόν, τὸν πατέρα τῆ Κυρία, ἔλεγον νὰ εἶναι, ἡ ἕτερος Θεός,
 ὃν Δημιουργὸν ἐκάλεν. Β'. Ἄλλος ἐστὶν ἔλεγον ὁ Χριστός, ἡ ἄλλος ὁ Γη-
 σῆς, ἐκεῖνος μὲν Υἱὸς τῆ Πατρὸς, ἄτος δὲ Υἱὸς τῆ Δημιουργῆ, εἰς τὸν ὁ-
 ποῖον ἔλεγον πῶς ἐκατέβη ὁ Χριστός, ἡ ἔμεινεν ἀπαθῆς εἰς αὐτὸν, ἡ πάλιν
 ἀνεχώρησε. Γ'. Διὰ τὴν γένησιν τῶν Ἀγγέλων οὐκ εὐροπολῶντες ἔλεγον,
 ὅτι ἦν σκότος, ἡ βυθός, ἡ ὕδωρ· τὸ δὲ πνεῦμα ἐπειδὴ ἡ νὰ διεχώρισεν
 αὐτὰ, τὸ ἐν ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὸ σκότος ἀδημονῆσε, ἡ ἐχθρεύετο τὸ πνεῦ-
 μα, ὄθεν τρέχον ἐστρίγη με αὐτὸ τὸ Πνεῦμα, ἡ ἐγέννησε μίαν μήτραν κα-
 λαμένην, ἣτις γεννηθεῖσα ἐγκασιρῶθη εἰς αὐτὸ τὸ Πνεῦμα· ἀπὸ δὲ τὴν μή-
 τραν ἐξῆλθον τέσσαρες τινὲς αἰῶνες, ἡ ἀπὸ αὐτὰς τὲς τέσσαρας αἰῶνας,
 ἐγεννήθησαν ἕτεροι ἰδ. αἰῶνες, ἡ ἐγέννησεν ἐκ δεξιῶν, ἡ ἀριστερῶν φῶς, ἡ σκό-
 τος· τέλος δὲ ἀπὸ ὅλης αὐτῆς τῆς αἰῶνας ἐγεννήθη ἕνας αἰσχρὸς αἰὼν, ὡς
 μιχθεῖς με τὴν ἀνωτέρω ρηθεῖσαν μήτραν, ἐγέννησε τὲς Θεὰς, τὲς Ἀγγέ-
 λας, τὲς δαίμονας, ἡ τὰ ἑπτὰ πνεύματα, τὲς ὁποῖας ὅλης σὺν τοῖς πνεύ-
 μασι, ἐκάλεν με ἄλλόκοτα ἡ βαρβαρικά ὀνόματα, διὰ φοβερισμόν τῶν
 ἀπλησέρων ἀνθρώπων, ἄλλον ὀνομάζοντες Βαρβυλῶ, ἄλλον Πρίνικον, ἡ
 ἄλλον Κευλαυκαύχ. κτ. Δ'. Καὶ τελευταῖον, νὰ τρώγη πᾶς τις εἰδωλό-
 φυτα, ἡ νὰ πράττῃ τὰ ἀφροδίσια, ἡ κακὰς συνεσίας, ἔλεγον πῶς εἶναι νό-
 μιμα, ἡ πρέποντα τοῖς ἀνθρώποις. Μάλιστα ἔλεγον πῶς, ἂν δὲν ἀκολασαί-
 νει ὁ ἄνθρωπος κατ' ἡμέραν, δὲν δύναται νὰ ἐπιτύχῃ τὴν αἰώνιον ζωὴν κτ.

Καὶ

(α) Κατὰ τὸ ρητὸν τῆ Κλήμεντος, ὅτι δεῖ παραχρᾶσαι τῇ σαρκί, οἱ λεγόμενοι
 Νικολαῖται, διεγραμμένως ἐξηγῶντες ἐπράττον νομίμως, ὡς ἔλεγον πᾶσαν ἀσελγίαν,
 εἰς καιρὸν ὅτῃ ὁ λόγος ἄτος τῆ Νικολάας, ἄλλο δὲν ἐνοῦσε παρεξ πῶς, πρέπει νὰ τιμα-
 ρηθῇ ἡ σάρξ. Οἱ ποικιλόποτε καλὴν ἐξηγήσιν προσκολλησεί τις εἰς ταῦτα τὰ λόγια τῆ
 Νικολάας, πάντοτε φαίνεται πῶς παραλόγως ἐρρέθησαν, ἡ πῶς εἰς τὸν καιρὸν τῶν Ἀ-
 ποστόλων ἦσαν οὗτοι οἱ Αἵρετικοὶ με τὸ αὐτὸ ὄνομα τῆ Νικολάας, ὡς φαίνεται ἐν τῇ Ἀ-
 ποκαλύψει κεφ. β'. 6. Δὲν μοι φαίνεται πιθανὸν νὰ ὀνομάζῃ ἡ Ἐκκλησία Νικολαῖτας,
 ἂν ὁ Νικόλαος δὲν ἦτον ἀεχνηγὸς τοιαύτης Αἵρέσεως, ἡ νὰ προσμερόσῃ τὸ τοῖσδε ὄνομα
 παραλόγως.

(β) Ἐκκλησ. Γ' σσ. βιβλ. γ'. κεφ. κθ'.

(γ) Αἵρετ. κωκωμθ. λόγος γ'.

(δ) Ἐκκλησ. Γ' σσ. βιβλ. γ'. κεφ. ιε'.

(ε) Πρὸς Ἀδ' κ' σσ. αἵρεσ. κεφ. ε'.

(ζ) Μέρει β. τῆς Γεν. Γ' σσ.

